Sygn. akt I PK 294/04

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa A. W.
przeciwko Kompanii Węglowej Spółce Akcyjnej Kopalni Węgla Kamiennego "H." w K. i R.Spółce Węglowej Spółce Akcyjnej w R.
o nagrodę barbórkową i "14" pensję,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 maja 2005 r.,
kasacji obu stron pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 22 kwietnia 2004 r., sygn. akt IX Pa …/04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Okręgowy w Katowicach – Sąd Pracy w sprawie A. W. i K. M. przeciwko Kompani Węglowej S.A. Kopalni Węgla Kamiennego „H.” i R. Spółce Węglowej S.A. o nagrodę barbórkową i 14 pensję wyrokiem z 22 kwietnia 2004 r. oddalił apelację pozwanych.

W kasacji pozwani zaskarżyli wyrok Sądu Okręgowego w K. zarzucając mu naruszenie prawa materialnego przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a w szczególności art. 80 k.p. w związku z § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 załącznika nr 11 oraz § 1 ust. 1 pkt 1 i 2 załącznika nr 12 do ZUZP dla Pracowników RSW S.A. z 26 listopada 1994 r., przez przyjęcie, że powodowi Andrzejowi Woźniakowi korzystającemu z urlopu górniczego przysługuje nagroda z

okazji Dnia Górnika i dodatkowa nagroda roczna tzw. 14-ta pensja w pełnej wysokości, mimo nieświadczenia w tym okresie pracy i niezachowania za ten okres prawa do wynagrodzenia. Ponadto pozwani zarzucili naruszenie art. 241^{13} § 1 k.p. oraz art. 3 ust. 1 układu ponadzakładowego UZP dla PZG z 21 grudnia 1991 r. wraz z protokołami dodatkowymi nr 5 z 6 października 1993 r. i nr 6 z 1 marca 1994 r., który jako mniej korzystny obligował pozwanych do wypowiedzenia w trybie art. 42 k.p. powodom dotychczasowych warunków płacy wynikających z ZUZP dla Pracowników RSW S.A. w związku z przejściem na urlop górniczy. Na koniec zarzucili naruszenie art. 9 § 2 k.p. oraz art. 18 § 1 i 2 k.p. przez przyjęcie, że postanowienia układu ponadzakładowego UZP dla PZG z 21 grudnia 1991 r., a w szczególności protokoły nr 5 i 6 do tego układu, ustalające wysokość nagród z okazji Dnia Górnika i dodatkowej nagrody rocznej tzw. 14-tej pensji dla korzystających z urlopów górniczych, jako mniej korzystne „niż przepisy prawa pracy, są nieważne”, a w sprawie mają zastosowanie wyłącznie postanowienia załącznika nr 11 i 12 do ZUZP dla Pracowników RSW S.A. wbrew postanowieniom § 1 pkt 17 załącznik nr 9 do ZUZP.

Wskazując na powyższe podstawy skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K., który wydał zaskarżone orzeczenie lub innemu sądowi równorzędnemu przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393^{3} § 1 pkt 3 k.p.c. kasacja powinna zawierać przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie. Obowiązek ten sprowadza się do wskazania okoliczności nawiązujących do przesłanek tzw. przedsądu określonych w art. 393 k.p.c. Musi to być zatem wskazanie, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza prawo albo że zachodzi nieważność postępowania lub też występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne albo potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji muszą być

w jej treści jednoznacznie wyartykułowane, z odwołaniem się do właściwych przepisów procesowych - art. 393^3 § 1 pkt 3 k.p.c - oraz do przesłanek tzw. przedsądu - art. 393 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2001, IV CZ 200/01, LEX nr 52714).

Kasacja pozwanych nie spełnia powyższych wymagań. Wskazują oni jedynie w ostatnim zdaniu uzasadnienia, że „skoro, w niniejszej sprawie zachodzi ewidentne naruszenia prawa materialnego wskazanych na wstępie przepisów – kasacja jest konieczna i w pełni zasadna”. Biorąc pod uwagę znaczenie słowa „ewidentne” Sąd Najwyższy przyjmuje, że stronie skarżącej chodzi o wskazanie przesłanki przyjęcia kasacji do rozpoznania, określonej w art. 393 § 2 k.p.c., w zwrocie „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo”.

Należy jednak wskazać, że oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest widoczne na pierwszy rzut oka, bez potrzeby zagłębiania się w sprawę (uchwała Połączonych Izb – Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Izby Cywilnej z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, OSNC 2003, nr 7-8, poz. 92.

W ocenie Sądu Najwyższego nie ma podstaw do uznania, że w niniejszej sprawie wystąpiło oczywiste naruszenie prawa w podanym powyżej znaczeniu. Pełnomocnik powodów nie uzasadnia, na czym to naruszenie miałoby polegać. W tym zakresie nie wystarczy ogólne odwołanie się przez niego do uzasadnienia podstaw kasacji. Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego powołanie się przez skarżącego na to, że „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” (art. 393 § 2 k.p.c.) wymaga wskazania przepisów prawa, które zostały w ten sposób naruszone, oraz uzasadnienia, że naruszenie miało taki właśnie charakter. Nie jest wystarczające posłużenie się sformułowaniem ustawy, ani odwołanie się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, ani – pozostawione bez uzasadnienia – użycie określenia „oczywiste” (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 maja 2003 r., V CZ 53/03).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania na podstawie art. 393 k.p.c. i art. 393^7 § 1 k.p.c.